

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥΜΠΑ

ΜΕΡΟΣ 3ο:

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΤΩ: ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑ

Σήμερα, καθώς πια κλείσαμε ένα χρόνο ζωής στον κόσμο του ιού, μπορούμε να πούμε τι πράξαμε, πώς το πράξαμε και γιατί το πράξαμε – για όποιον ενδιαφέρεται.

Στήσαμε τον πρώτο antifa πυρήνα το μακρινό 2004 και τον ονομάσαμε antifa!, έτσι, με το θαυμαστικό. Οι συμμετέχοντες ήταν αυτόνομοι από τη συνέντευξη «Μητροπολιτικά Συμβούλια» και φοιτητές από τις «σχολές του κέντρου». Η ρυμοτομία της πόλης και η πολιτική/πειθαρχική λογική αυτής της ρυμοτομίας, όπως περιγράφηκε πριν, εγγυούνταν ότι υποκείμενα σαν κι αυτά που αποτελούσαν τον πρώτο antifa πυρήνα, υπό «κανονικές συνθήκες», θα περνούσαν τις ζωές τους μετακινούμενοι μεταξύ του τόπου κατοικίας τους και του «κέντρου», δηλαδή «σπίτι - σχολή» για «εκπαίδευση» και «σπίτι - Εξάρχεια» για πολιτικούς, σεξουαλικούς και χημικούς πειραματισμούς.

Εν τω μεταξύ όμως, η ενασχόληση «antifa» έκανε άλλους λογαριασμούς. Πάνω βλέπουμε μια στιγμή από το πρώτο μοίρασμα του πρώτου antifa πυρήνα σε σχολείο. Ήταν Φλεβάρης του 2005. Είχαμε επιλέξει ένα σχολείο στον Ερυθρό γιατί «εκεί έχει φασίστες». Ένας από τους φασίστες έχει βγει από το σπίτι του και μας απειλεί με ένα κουμπούρι, που ποτέ μας δεν μάθαμε αν ήταν αληθινό. Λίγο πριν, ένας από τους μαθητές (καταγωγή Φιλιππίνες), είχε βγει στο μπαλκόνι του πρώτου ορόφου του σχολείου και μας φώναζε «φύγετε γιατί θα έρθουν». ¹ Ποιοι θα έρθουν; Είχαν τα σχολεία του Ερυθρού μαθητές από τις Φιλιππίνες; Ήξεραν οι Φιλιππινέζοι μαθητές τι γίνεται στη γειτονιά τους, και μάλιστα πολύ καλύτερα από εμάς; Είχαν οι φασίστες κουμπούρια; Είχαμε ιδέα τι μας γίνεται;

Αυτά τα ερωτήματα απαντήθηκαν ταχύρρυθμα εκείνο το πρωινό, υπό το κουμπούρι του φασίστα και τις γενναίες προειδοποιήσεις του μικρού Φιλιππινέζου αδερφού. Με πρώτο και καλύτερο το τελευταίο: μάθαμε ότι, όχι, ιδέα δεν είχαμε περί του τι γίνεται στις γειτονιές της Αθήνας. Ότι μπορεί κανείς να διαβάσει όλα τα βιβλία και όλες τις εφημερίδες του κόσμου δίχως ποτέ να μάθει τι γίνεται στις γειτονιές της Αθήνας. Ότι μπορεί κανείς να πουλήσει

και να αγοράσει όση επαναστατική θεωρία θέλει στο κτίριο Γκίνη δίχως ποτέ του να καταλάβει τον κόσμο ετούτο. Η αχανής έκταση μεταξύ των σημείων Α και Β, που λέγαμε προηγουμένως, έχασκε ανεξιχνίαστη – γεμάτη γνώση – πολλά υποσχόμενη.

Αυτή η περιοχή και η ανεξιχνίαστη γνώση της μας τραβούσε στα χρόνια που ακολούθησαν, όπως η λάμπα τη νυχτοπεταλούδα. Τα εργαλεία που χρησιμοποίησαμε για να ξεφύγουμε από τη βαρυτική έλξη «του κέντρου», ήταν πολιτικά και τεχνικά. Τα πολιτικά εργαλεία ήταν ο ιταλικός εργατισμός των 60's, το βάρος που έδινε στην εργατική υποκειμενικότητα, η υπόρρητη χλεύη του απέναντι στους «νόμους του καπιταλισμού». ² Τα τεχνικά εργαλεία ήταν τα νοτιοβαλκανικά παπιά ιαπωνικής κατασκευής. Χωρίς μαλακίες, οι αυτόνομοι είχαν παπιά και δούλευαν κούριερ σε πολύ μεγαλύτερο ποσοστό από οποιαδήποτε άλλη πολιτική οργάνωση της χώρας. Αυτή η δουλειά και αυτό το εργαλείο, που προφανώς επιλέγαμε από διαίσθηση και μεταξύ μας αλληλεπίδραση πολύ πριν το ανακαλύψουν οι μπάτσοι, μας έφερνε στα σημεία μεταξύ των Α και Β. Σε γειτονιές όπου κανονικά δεν θα είχαμε πατήσει ποτέ – στο ξεχασμένο φασιστικό σύνθημα που ήθελε-λε σβήσιμο – στο σπίτι με την παράξενη σημαία. Οι επίμονες λακούβες που βλέπαμε επί χρόνια στα στενά, μας έφερναν στα λόγια των Ιταλών εργατιστών- και μας ψιθύριζαν παράξενες ιστορίες για τον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό, για την τεχνική δυσλειτουργία και την εργασία, για τη φύση του κράτους και της σχέσης κεφάλαιο. Για ανθρώπους με τον δικό μας τεχνικό και πολιτικό εξοπλισμό, η ακτινωτή φύση της πόλης, οι πειθαρχίες της μετακίνησης, που ήταν και πειθαρχίες της σκέψης, υποχωρούσαν. Η ενασχόληση antifa μάς είχε πάρει απ' το χέρι – κι απ' το τιμόνι - και μας οδηγούσε out of the box.

Η στιγμή μαγικού ρεαλισμού που φιγουράρει άνωθεν, προέρχεται από την αρχή της δεύτερης περιόδου των antifa πυρήνων. Άνοιξη του 2007. Φα-

σιστικός πυρήνας λυμαινόταν το Γαλάτσι. Η ήδη υπάρχουσα συνειδητοποίηση του τι κάνουμε και πώς το κάνουμε, μεταμφιέστηκε σε διαίσθηση και μας καβάλησε στα γιαπωνέζικα παπιά μας. Δεν ξέραμε τι γινόταν στο Γαλάτσι, αλλά θα μαθαίναμε: δρόμο τον δρόμο, στενό το στενό, λακούβα τη λακούβα. Εκεί, σε αυτό που δέκα χρόνια μετά θα μαθαίναμε να αποκαλούμε «μεσαίο χώρο ανάμεσα στην Τραλλέων και τη Γαλατσίου», ³ πέρασε πάνω σε μια παρκαρισμένη ροζ Κάντιλακ. Φαίνεται πως το 2007 ήδη αντιλαμβανόμασταν τον συμβολισμό του συναπαντήματος αρκετά ακόμα ώστε να σταθούμε για να τραβήξουμε μια φωτογραφία. Φαίνεται πως το 2016 είχαμε αποκτήσει αρκετή συνείδηση των μεθόδων μας για να σχολιάζουμε εκείνη την παλιά φωτογραφία με τα εξής λόγια:

Οι έτοιμες γνώμες για τον κόσμο, οι κληρονομημένες βεβαιότητες για την κοινωνία μας καταρρέουν κάθε φορά που τις σκαλίζουμε, κάθε φορά που τις αμφισβητούμε, κάθε φορά που οργανωνόμαστε εναντίον τους. Και είναι σε τέτοιες στιγμές που οι ροζ Κάντιλακ στις ανηφόρες του Γαλατσίου υπονοούν ότι υπάρχουν πράγματα που, μέχρι να ξεκινάς να τα κοιτάς από τα μέσα, δεν φανταζόσουν καν ότι υπάρχουν. ⁴

Είχαμε ανακαλύψει τον ενδιάμεσο χώρο μεταξύ των Α και Β. Είχαμε ανακαλύψει ότι αυτός ο χώρος δεν ήταν πολεοδομία, αλλά κοινωνικές σχέσεις. Βυθιζόμασταν στο ορυχείο γνώσης του «μεσαίου χώρου ανάμεσα στην Τραλλέων και τη Γαλατσίου» - κι από τα βάθη εκείνου του άγνωστου ορυχείου μαθαίναμε – πώς να κοιτάζουμε τον κόσμο από τα κάτω.

Οι antifa πυρήνες που στήθηκαν ο ένας μετά τον άλλο από το 2012 και μετά, είχαν την έδρα τους στις γειτονιές, ακριβώς σε αυτούς τους ενδιάμεσους χώρους. Στήθηκαν επειδή μεγαλώναμε και όσο μεγαλώναμε, τόσο ξεκαθαρίζαμε τους σκοπούς και τις μεθόδους μας. Στήθηκαν επειδή ταυτόχρονα η καπιταλιστική κρίση ξεδίπλωνε τις αδιανόητες διαστάσεις της. Στήθηκαν επειδή οι μέθοδοι εξόρυξης γνώσης που αναπτύσσαμε, μας προμήθευαν με πανίσχυρα εργαλεία για να καταλαβαίνουμε γόνιμα τους καιρούς μας. Στήθηκαν, πρώτα με κύρια, επειδή τα όντα των «ενδιάμεσων χώρων», με πρώτο τον Φιλιππινέζο αδερφό από τον Ερυθρό, μας αγκάλιασαν όπως δεν είχαν αγκαλιάσει ποτέ κανέναν «πολιτικό». Το 2019 ήμασταν πλέον αυτά τα όντα των ενδιάμεσων χώρων. Κομμάτι της εργατικής πανίδας που αναπτύσσεται ανάμεσα στις στιβαρές ακτίνες της κρατικής εξουσίας. Κομμάτι με συνείδηση, με ιστορία δεκαετιών, και με συλλογική γνώση αυτής της ιστορίας. Ήμασταν οι τοπικές antifa ομάδες και οι τρόποι της μεταξύ τους συνεννόησης.

Όταν ήρθε ο κόσμος τούμπα, ήμασταν ήδη το Athens Antifa.

ATHENS ANTIFA (ΟΣΟ ΛΕΝ ΓΙΑ ΜΕΤΑΛΛΑΞΕΙΣ, ΜΕΤΑΛΛΑΣΣΟΜΑΙ ΚΙ ΕΓΩ)

Τον Φλεβάρη του 2020, μια εβδομάδα προτού το κράτος αντικαταστήσει την «ελευθερία» με την «πειθαρχία» στα λόγια και στην πράξη, εμείς είχαμε προλάβει να κοσμήσουμε τους τοίχους της πόλης με ετούτες τις δύο αφίσες. Χρησιμοποιούσαμε το «πολιτικό» τμήμα των ανακαλύψεων της τελευταίας δεκαετίας, τους τρόπους με τους οποίους είχαμε κατανοήσει την καπιταλιστική κρίση που ξεδιπλωνόταν από το 2009 και μετά. Υποστηρίζαμε ότι ήταν αυτή η κρίση που οδηγούσε το καπιταλιστικό κράτος στους δρόμους της πειθαρχίας. Υποστηρίζαμε ότι ο «ιός» ήταν η γλώσσα που θα χρησιμοποιείτο στο εξής.⁵ Βγήκαμε αληθινοί. Οι ρουφιάνοι του κράτους ποτέ δεν μας συγχώρησαν αυτή την ευστοχία. Ούτε κι εμείς τους συγχωρήσαμε τη ρουφιανιά τους. Παρακάτω θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε, όσο γίνεται να πεις τέτοια πράγματα με λόγια, ορισμένα από τα πολιτικά εργαλεία που χρησιμοποιήσαμε για να γλιτώσουμε από την κρατική επίθεση, την κατάθλιψη και τη διανοητική κατρακύλα. Σημειώστε ότι πρόκειται για μια μάχη συλλογικής και ατομικής επιβίωσης, η οποία διήρκεσε μήνες και δόθηκε από λίγες εκατοντάδες συντρόφους και συντρόφισσες.

ΤΑ ΑΥΤΟΚΟΛΛΗΤΑ

Μια βδομάδα μετά που κολλήσαμε τις διπλές μας αφίσες, το κράτος βγήκε στους δρόμους. Η ακτινωτή διάταξη των κρατικών υποδομών χρησιμοποιήθηκε για να διακόψει κάθε συγκοινωνία και κάθε επικοινωνία εκτός των εγκεκριμένων. Τα πειθαρχικά επιτεύγματα δέκα χρόνων και δύο αιώνων χρησιμοποιήθηκαν για να υποστηρίξουν τα καινούρια.⁶ Ο κόσμος μετατρέπεται σε έναν κόσμο κρατικών εντολών, όπως περιγράψαμε προηγουμένως. Στραφήκαμε στα αυτοκόλλητα. Η στροφή στα αυτοκόλλητα, σε εκείνες τις στιγμές του πανικού, μας είχε φανεί επιβεβλημένη από τα έξω, από το αέναο

στριφογύρισμα των μπατσικών μοτοσυκλετών στην ακτινωτή πολεοδομία της μητρόπολης.

Αλλά δεν ήταν μόνο έτσι. Τα αυτοκόλλητα δεν ήταν μόνο προσπάθεια «μετάδοσης γνώμης» και αποφυγής των μπάτσων. Τα αυτοκόλλητα αποδείχθηκαν επίσης και πράξη, λόγος για να επιστρέψουμε για άλλη μια φορά όλοι και όλες στα στενά, τρόπος για να μάθουμε εμείς και όχι οι άλλοι «Τι Σκατά Γίνεται» - με τον τρόπο που είχαμε μάθει «τι σκατά γίνεται» τόσες φορές στο παρελθόν: σκάβοντας στο ορυχείο γνώσης των ενδιάμεσων χώρων. Δεκάδες από εμάς περιηγήθηκαν τις γειτονιές τους κολλώντας αυτοκόλλητα - και συζητώντας τι μάθαμε κάθε βδομάδα. Το καταλάβαμε γρήγορα: δεν κολλούσαμε αυτοκόλλητα - οργανώναμε εντατικά μαθήματα στην πολιτική πολεοδομία της καπιταλιστικής κρίσης.

Και όντως μάθαμε. Κολλώντας αυτοκόλλητα μάθαμε να κυκλοφορούμε «από το σωστό στενό για ν' αποφύγεις το λίτση», όπως αυτό το «σωστό» και το «στενό» προσδιοριζόταν υπό τις νέες συνθήκες. Κολλώντας αυτοκόλλητα ανακαλύψαμε ότι τα όντα των ενδιάμεσων χώρων ήδη έγραφαν τις απαγορεύσεις εκεί που δεν πιάνει μελάνι. Μαζί τους ανακαλύψαμε τις ασφαλείς καβάτζες της μητροπολιτικής πολεοδομίας, τις τρύπες των πειθαρχικών λόγων και μεθόδων των κρατικών ειδικών και των κρατικών ρουφιάνων, τους λόγους για να μη «μείνουμε σπίτι».

Για παράδειγμα, αυτό το αυτοκόλλητο μάς το σφύριξε ένας Ρομά αδερφός πάνω στην πλατεία του Κολωνού. Κολλούσαμε το αυτοκόλλητο «Τι Σκατά Γίνεται» - το διάβασε και μας έπιασε την κουβέντα μόνος του. Μας είπε:

Εγώ έχω δύο δωμάτια και τέσσερα παιδιά - τι «μείνε σπίτι» και μαλακίες, ρε;

Άλλος ένας αδερφός μάς έλεγε για τα ζόρια του. Ταυτόχρονα μας έδειχνε με το δάχτυλο αυτό που όλοι έκαναν ότι δεν έβλεπαν: τη σκληρή ταξική όψη των «αναγκαίων υγειονομικών μέτρων», που ήταν στην πραγματικότητα και ο στόχος τους.

Συλλέξαμε αυτού του είδους τις νέες γνώσεις σαν καλές μέλισσες του τιμμέντου: ένας ένας και μία μία, δρόμο τον δρόμο και συναπάντημα το συναπάντημα. Αλλά οι γνώσεις μας δεν έμεναν ατομικές. Η συνεργασία των antifa πυρήνων ήδη λειτουργούσε. Οι πυρήνες είχαν ριζώσει στις γειτονιές - και για πρώτη φορά είχαν βρει τρόπους οργάνωσης, ώστε

η αυτονομία να μη μετατρέπεται σε φράξια. Δεν θέλουμε να εκθέσουμε αναλυτικά αυτούς τους τρόπους. Η εμπειρία μας είναι αρκετά μακρόχρονη για να έχουμε καταλάβει ότι δεν πρέπει τα πάντα να λέγονται δημοσίως και ότι όποιος όντως ενδιαφέρεται, έχει τρόπους για να μάθει (ας πούμε να ρωτήσει).

Με εργαλείο αυτούς τους τρόπους οργάνωσης, στήσαμε τις πρώτες οργανωτικές άμυνες ενάντια στην πειθαρχική επίθεση του κράτους. Για παράδειγμα, από την πρώτη στιγμή αντιμετωπίσαμε τη λύση της «τηλεδιάσκεψης» σαν να ήταν ο βελζεβούλης. Όχι από τεchnοφοβία, αλλά γιατί ήδη γνωρίζαμε τον πλούτο που κουβαλάει η άρρητη επικοινωνία όλων με όλους, και γιατί ήδη ξέραμε αρκετά περί «τεχνολογίας» για να καταλαβαίνουμε ότι «οι πλατφόρμες» είναι σχεδιασμένες με βασικό στόχο να εξαλείψουν αυτό τον πλούτο - για να μετατρέψουν την οριζόντια άρρητη επικοινωνία σε ρητή και ακτινωτή. Με παρόμοιες αφετηρίες σταματήσαμε να διαβάζουμε «τι λένε στο ίντερνετ». Είχαμε δικές μας συλλογικές γνώμες για τη σχέση κεφάλαιο και την ιστορική συγκυρία, πολύ πλούσιες για να ωφεληθούν στο ελάχιστο από «κάτι που λέει κάποιος», όπως είχαμε και μια γνώμη για τα «Social Media», αρκετά ώριμη για να τα καταλαβαίνει, όχι σαν «δίκτυο», αλλά σαν κρατικό ηχείο.

Προετοιμασμένοι καθώς ήμασταν, δίχως να το ξέρουμε, πολύ γρήγορα μεταλλάξαμε τα παλιά εργαλεία που είχαμε χρησιμοποιήσει ενάντια στους ναζί και αρχίσαμε να τα χρησιμοποιούμε ενάντια στη νέα κρατική πειθαρχική επίθεση. Θα προσπαθήσουμε να αναφέρουμε κάποια που μας φαίνονται σημαντικά, γνωρίζοντας εξ αρχής ότι αυτά τα εργαλεία είναι προορισμένα να δουλεύουν αποκλειστικά μέσα στο οργανωτικό περιβάλλον, εντός του οποίου γεννήθηκαν και προχώρησαν οι αυτόνομες antifa ομάδες.

ΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΟΜΑ ΜΕ ΣΤΟΜΑ

Καθώς επεξεργαζόμασταν συλλογικά τις εμπειρίες που είχαμε αποκομίσει εκατοντάδες από μας κολλώντας αυτοκόλλητα, σύντομα αποφασίσαμε να κατέβουμε στον δρόμο. Απέναντί μας ορθωνόταν όλο το πειθαρχικό οπλοστάσιο, όπως αυτό είχε εκπορευτεί από τα κρατικά δίκτυα, είχε διαχυθεί από τις πολιτικές οργανώσεις και τα μήντια κι είχε εμπεδωθεί στο κοινωνικό σώμα ως η ενδέκατη εντολή. Ο δρόμος δεν είχε απαγορευτεί μόνον αστυνομικά - πρώτα και κύρια είχε απαγορευτεί πολιτικά με τη σύμφωνη γνώμη όλου του πολιτικού συστήματος. Απ' τη μια η προσπάθεια των μπάτσων να ελέγξουν, δηλαδή να απαγορεύσουν, τον δρόμο «λόγω κόβιντ» μάς φαινόταν προφανής: η ουτοπία κάθε μπάτσικου μηχανισμού είναι ο παγωμένος χώρος, ο έλεγχος της κίνησης κι ο περιορισμός μέχρι απαγορεύσεων των πάσης φύσεως «άσκοπων» μετακινήσεων.

Απ' την άλλη όμως, στο μυαλό μας είχε κολλήσει η εικόνα που μας είχαν σερβίρει οι κουκουέδες την πρωτομαγιά του 2020. Δεν ήταν απλώς ότι είχαν υιοθετήσει όλη τη φασιστική ρητορική του κράτους γύρω απ' την πολιτική οικονομία του ανθρώπινου σώματος μετατρέποντάς τη σε «αγωνιστική» διαδήλωση - ήταν κυρίως ότι η αντικοινωνική παράταξή τους και μάλιστα ακριβώς έξω απ' το κτίριο της Βουλής ήταν προσεκτικά σχεδιασμένη ώστε να κα-

ταδεικνύει στις κρατικές υπηρεσίες πόσο χρήσιμη μπορεί να αποδειχτεί στην εποχή του «ιού» η συμμετοχή της αριστεράς στον πολιτικό έλεγχο της εργατικής τάξης. Μπροστά σ' αυτές τις νέες εννοήσεις του τι σημαίνει δρόμος, οι μπάτσοι μάς φαινόταν ότι ήταν απλώς το εμπόδιο υπ' αριθμόν ένα. Πλάι τους τα πολιτικά κόμματα και οι οργανώσεις της αριστεράς είχαν μετασηματιστεί εξόφθαλμα σε ισότιμα όργανα πειθαρχίας και καταστολής. Νιώθαμε αισθήματα ασφυξίας. Την ίδια στιγμή γνωρίζαμε ότι αυτό το είδος της ασφυξίας κυφορεί πάντοτε έναν ολόκληρο κόσμο άρνησης. Οι αυτόνομοι γεννήθηκαν μέσα στη δεκαετία του '90 μέσα σε μια εξίσου ασφυκτική συνθήκη· διεκδικούσαμε την αυτονομία μας από την ομογενοποίηση όλου

του πολιτικού συστήματος και την επιθετική παράταξη του εναντίον του πολυεθνικού προλεταριάτου, έτσι όπως αυτό φτιαχνόταν εκείνη την περίοδο.

Επιστροφή στο 2020. Αυτό που γρήγορα καταλάβαμε ήταν πως η αίσθηση ασφυξίας που μας έζωνε δεν ήταν σκέτα δική μας. Η άρνησή μας να «μεινουμε σπίτι» κι η επιμονή μας να ψάχνουμε τη ζωή στις χαραμάδες υπήρξε και σ' αυτήν την περίπτωση πολλαπλά επιμορφωτική. Κινούμενοι στους ενδιάμεσους χώρους καταλάβαμε ταυτόχρονα ότι οι δικοί μας δεν είχαν εξαφανιστεί. Μπορεί πρόσκαιρα να είχαν αποτραβηχτεί στις καβάζες και στις στενωπούς της πόλης, αλλά αυτό το τράβηγμα υπαγορευόταν από το ένστικτο αυτοσυντήρησης κι όχι από διάθεση αναχωρητισμού. Πολλά απ' τα πλά-

σματα που είχαν καβατζωθεί στις μητροπολιτικές κρυψώνες εξέφραζαν απόφιο μίσος για τους αριστερούς και την ξεφτίλα τους. Μας είχε κάνει εντύπωση ότι πολλοί αρνούσαν επιδεικτικά να πάρουν τις προκηρύξεις που μοιράζαμε εκείνη την περίοδο θεωρώντας ότι η προκήρυξη είναι γκάτζετ των αριστερών. Χρησιμοποιούσαν μάλιστα την ίδια ατάκα «Δε γουστάρουμε αριστερούς». Όταν εξηγήσαμε ποιοι είμαστε και τι λέμε, οι προκηρύξεις γίνονταν ανάρπαστες. Σε κάθε περίπτωση το μήνυμα για μας ήταν σαφές. Ο εχθρός είχε κάνει αισθητή την παρουσία του. Οι δικοί μας λουφάζουν στα σκοτάδια. Τι υποδοχή θα είχε άραγε μια διαδήλωση που θα περνούσε απ' αυτά τα μέρη;

Flash demo διασχίζει την πλατεία του Αγίου Ανδρέα στη Λαμπρινή. Είναι Μάης του 2020. Το πίσω μέρος της διαδήλωσης έχει αποκτήσει για «ουρά» τα νεαρά μέλη της εργατικής τάξης που έτρωγαν την αστυνομική πίεση όλο το προηγούμενο διάστημα.

Στους μήνες που ακολούθησαν βάλαμε μπροστά ένα σχέδιο ολιγόλεπτων διαδηλώσεων στόμα με στόμα, που στην πορεία μάθαμε να τις ονομάζουμε flash demos. Η ιδέα μας ήταν: α) να τεστάρουμε στην πράξη την αποτελεσματικότητα της αστυνομικής απαγόρευσης κυκλοφορίας, β) να προσπαθήσουμε να αποκαταστήσουμε την επικοινωνία μεταξύ των σημείων Α και Β, γ) να επιδείξουμε έμπρακτα στους δικούς μας τα πλεονεκτήματα της πολιτικής οργάνωσης.

Πρακτικά, από τον Μάιο του 2020 και μετά έχουμε οργανώσει και συμμετάσχει σε μερικές δεκάδες τέτοιες διαδηλώσεις. Τα συμπεράσματα αυτών των διαδηλώσεων (μαζί φυσικά κι όλη η πολιτικοοργανωτική μας εμπειρία για το αντίστοιχο διάστημα) υπήρξαν η πρώτη ύλη που έδωσε ώθηση στο μετασηματισμό μας σε Athens Antifa. Εκατοντάδες άνθρωποι κρατάγαμε τον δρόμο όλοι μαζί. Είχαμε μοιραστεί το ίδιο άγχος, είχαμε σκεφτεί δρομολόγια, είχαμε κουβαληθεί όλοι κι όλες μαζί και βράδυ και πρωί για να διαδηλώσουμε εκεί που μας φαινόταν ότι το πράγμα θα είχε αξία. Εκατοντάδες συντρόφισσες και σύντροφοι περάσαμε τους τελευταίους μήνες της ζωής μας προσπαθώντας να ξαναχτίσουμε τους διαύλους που το κράτος κι οι ρουφιάνοι του είχαν μπαζώσει τον ίδιο καιρό. Η «θέα απ' τα υπόγεια» υπήρξε πολιτικά μοναδική. Σε πείσμα των αριστερών ρουφιάνων που κρύφτηκαν στα σπίτια τους, καλώντας κι όλους τους υπόλοιπους να κάνουν το ίδιο, οι άνθρωποι που απαρτίζουν τις αυτόνομες antifa ομάδες της Αθήνας, είδαν με τα μάτια τους αυτό που όλοι οι μηχανισμοί κρατικής προπαγάνδας πάσχιζαν να αποκρύψουν συντονισμένα: χιλιάδες

απείθαρχα πλάσματα της μητρόπολης ήταν έξω ακόμα κι όταν «ο ιός κάλπαζε» (ειδικά τότε). Αυτή συλλογική εμπειρία δεν είχε αντίκτυπο μόνο στη συλλογική μας ζωή. Ταυτόχρονα υπήρξε ψυχολογικά σωτήρια για όλους κι όλες μας ατομικά. Βλέποντας τόσο κόσμο εκεί έξω, κόσμο τόσο ίδιο με μας, πολλοί σύντροφοι και συντρόφισσες καταφέραμε να επιβιώσουμε ψυχικά και συναισθηματικά, σε μια περίοδο που άφησε βαθιές πληγές.

Εν πάση περιπτώσει: από τον Μάη του 2020 και μετά δεκάδες μικρότερες ή μεγαλύτερες αυτόνομες διαδηλώσεις πέρασαν μέσα από πάρκα και πλατείες, διέσχισαν λαϊκές αγορές και καβάζες από τη μία άκρη της Αθήνας μέχρι την άλλη. Καμία τέτοια διαδήλωση δεν συνάντησε αστυνομική παρενόχληση. Όλες οι διαδηλώσεις ήταν τεχνικά οργανωμένες και πολιτικά διατεταγμένες με τρόπο που εξέφραζαν τη συλλογική κατάσταση των ανθρώπων, ενάντια στους οποίους στρέφονταν όλο το προηγούμενο διάστημα οι απαγορεύσεις. Καμία διαδήλωση δεν αντλούσε την ισχύ της από οποιαδήποτε έκφραση του σταθερού κεφαλαίου. Όλες οι διαδηλώσεις έγιναν εφικτές χάρη στην κοινή γλώσσα που χτίστηκε με λόγια και με έργα μέσα στους μήνες του χαμού.

Κατά τα άλλα, οφείλουμε να σημειώσουμε ότι σχεδόν πάντα κάθε τέτοια διαδήλωση αποκτούσε φιλική ουρά. Τα αγόρια και τα κορίτσια που άραζαν στα σημεία απ' τα οποία περνούσαν οι φλασάτες διαδηλώσεις μας πολλές φορές ζητούσαν να πιστούν σε κάποια αλυσίδα ή απλώς μας έπαιρναν από πίσω φωνάζοντας τα συνθήματά μας. Μετά από κάποιο καιρό αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή

είχε γίνει τόσο επαναλαμβανόμενη που όχι πια είχαμε πάψει να τη θεωρούσαμε αυθόρμητη, αλλά την εντάσσαμε κανονικά μέσα στο σχεδιασμό της κάθε διαδήλωσης. Κι όταν εκείνη την εποχή πέσαμε πάνω στο στίχο που έλεγε «Γράφω για να με νιώσουν οι πλατειακοί, τραγουδάν λες και τα γράψαμε μαζί. Τραγουδάνε γιατί ξέρουνε για τι πράγμα μιλάω. Ίδια ντράβαλα περάσανε και αυτοί», νιώσαμε αυτό το δέος που νιώθει κάποιος όταν ανακαλύπτει εκείνον τον ένα στίχο που μιλάει για τη ζωή του.

TA OPEN MICS

Το πρώτο antifa live έλαβε χώρα στον πεζόδρομο του Θησείου την άνοιξη του 2006. Με τα κριτήρια που είχαμε τότε στο μυαλό μας, υπήρξε μια πολύ επιτυχημένη συναυλία. Επαγγελματική ηχητική εγκατάσταση στήθηκε από συνεργείο ηχοληπτών. Ένα ολοκληρωμένο stage υποδέχτηκε τους καλλιτέχνες. Οι καλλιτέχνες ήταν όλοι τους «διάσημοι» στους underground μουσικούς κύκλους της εποχής. Το μπαρ μάς άφησε κάμποσα λεφτά για επόμενες κινήσεις. Και κόσμος πολύς έκανε την εμφάνισή του. Συγκεκριμένα, πάνω από 5000 άτομα ξεκίνησαν από τις γειτονιές τους με κατεύθυνση εκείνο το live στο Θησείο.

Με τα μυαλά που κουβαλάμε σήμερα, έχουμε κρίνει το ίδιο εκείνο live που τόσο επιτυχημένο μας είχε φανεί τότε, ως μια από τις πιο λανθασμένες κινήσεις μας. Στα χρόνια που ακολούθησαν όχι μόνον αποφύγαμε να διοργανώσουμε κάτι αντίστοιχα μεγαλειώδες, αλλά αρχίσαμε να αποκτούμε εξτρά αμφιβολίες: Τι σχέση έχουμε εμείς με το θέαμα; Τι

είδους άνθρωποι είναι αυτοί που πλημμυρίζουν τις συναυλίες και γιατί θα έπρεπε να μας ενδιαφέρουν; Γιατί όλες οι συναυλίες του αντιεξουσιαστικού χώρου γίνονται στο κέντρο και συγκεκριμένα εντός του πανεπιστημιακού ασύλου; Τι είναι ένας καλλιτέχνης και πόσο δεσμεύει η ατομική του γνώμη συνελεύσεις πολλών δεκάδων οργανωμένων;

Το πράγμα δεν ήταν αστείο. Καθώς μάλιστα η οργανωτική μας κατάσταση σιγά σιγά μας έσπρωχνε έξω απ' το κέντρο κι όλες του τις πολιτικές συνδηλώσεις, οδηγώντας μας στους ενδιάμεσους τόπους που για τις ανάγκες αυτής της αφήγησης έχουμε ονομάσει «τα σημεία μεταξύ του Α και του Β», νέες σκέψεις αντικαθιστούσαν τις παλιές μας γνώμες. Κι όπως μας συμβαίνει συχνά, αυτό στο οποίο εν τω μεταξύ είχαμε μετατραπεί προσδιόρισε αυτό που χρειαζόταν να κάνουμε. Στα μέσα της δεκαετίας του 2000,ιώθαμε τους εαυτούς μας ως κομμάτι αυτού που λεγόταν «αντιεξουσιαστικός χώρος». Στα μέσα της δεκαετίας του 2010 ήμασταν οι «αυτόνομες antiifa ομάδες». Το 2020 γίναμε το Athens antiifa, δηλαδή η οργανωμένη συνεργασία των αυτόνομων antiifa ομάδων για τους καιρούς της καπιταλιστικής κρίσης. Εν τω μεταξύ, η μετατόπισή μας στον χώρο είχε ολοκληρωθεί. Τα σημεία αναφοράς μας περιείχαν όλο και λιγότερο Εξάρχεια, κι όλο και περισσότερο περιελάμβαναν τις εργατικές γειτονίες της Αθήνας.

Τα «ανοιχτά μικρόφωνα» φτιάχτηκαν ως ένα πολιτικό/πολιτιστικό αντίστοιχο αυτής της αλλαγής. Πλέον,ιώθαμε ότι οι σταρς που τόσο πολύ τους υποληπτόμασταν μια δεκαετία πίσω δεν επικοινωνούσαν καθόλου με τις δικές μας προτεραιότητες. Καθώς ανοίγαμε χώρο σε διάφορες γειτονίες της Αθήνας, ανακαλύπταμε όλο και πιο κατηγορηματικά την ηγεμονία της εργατικής νεολαίας που είχε πιάσει τα πάρκα και τις πλατείες. Αυτή η νεολαία είχε μεγαλώσει μέσα στη δεκαετία της καπιταλιστικής κρίσης. Ήταν πολυεθνική μέχρι το κόκαλο. Πρωταγωνίστησε στην κλωτσοπατινάδα με τους ναζί σε κάθε πιθανό και απίθανο σημείο της μητρόπολης. Είχε φάει στη μάπα τις θεωρίες και τις πρακτικές της ελληνικής δημόσιας τάξης. Και είχε έναν ολόδικό της πολιτισμό. Τα «ανοιχτά μικρόφωνα» ήταν κι είναι ένας τρόπος ομιλίας για πολλές χιλιάδες νεαρών μελών της σύγχρονης εργατικής τάξης. Είναι προσωπική διασκέδαση και έκφραση της κοινότητας μαζί. Είναι γκρέμισμα της ιδέας ότι ο υλικότεχνικός εξοπλισμός είναι το παν. Είναι έμπρακτη αμφισβήτηση των σταρ – οι άνθρωποι που παίρνουν το μικρόφωνο, πολλές φορές δεν έχουν καλλιτεχνικό ψευδώνυμο.

Στήνουμε τα ηχεία, ανοίγουμε τα μικρόφωνα. Τα πλάσματα της μητρόπολης διεκδικούν τα σημεία τους. Ενάντια στην αστυνομική κατοχή της πόλης. Χολαργός, Γενάρης του 2021.

Το σχέδιο «ανοιχτά μικρόφωνα» ξεκίνησε να δουλεύει κάμποσο καιρό πριν την καραντίνα. Αποτέλεσε μια ειδική εκδοχή της προσπάθειάς μας να βρούμε τους δικούς μας ανθρώπους που ζούσαν μέσα στις χαραμάδες της μητρόπολης, στις οποίες κατέφευγαν όσοι ήθελαν ν' αποφύγουν την αστυνομική καταστολή και την επίσημη πολιτική ζωή. Ξεκινήσαμε να διοργανώνουμε τέτοια μικρά live πολύ πριν ο Χαρδαλιάς κι ο Τσιόδρας εμφανιστούν στις οθόνες μας. Η αφετηρία μας ήταν η απέχθειά μας για τα σταρλίκια και τα live ως μέσο συλλογής χρημάτων. Κι επίσης η συνειδητοποίηση ότι μέσα στις χαραμάδες κρύβεται ένας ολόκληρος πλούτος ανθρώπινων και κοινωνικών σχέσεων. Από το 2013 και μετά ξεκινήσαμε να στήνουμε μια αυτόνομη πρακτική που εκφραζόταν με μικρόφωνα και στίχους, αλλά που στον πυρήνα της είχε εγγεγραμμένες ένα κάρο βασικές κατευθύνσεις που ακολουθήσαμε έκτοτε. Τα open mics δεν ήταν σκέτα μουσική – ήταν ταυτόχρονα έμπρακτη διεκδίκηση της ηγεμονίας στο πεδίο της γειτονιάς. Τα open mics δεν έφτιαχναν σταρς – έφερναν για λίγο στο προσκήνιο ανώνυμα παιδιά που μιλούσαν για την επιβίωση και τα ζόρια της. Τα open mics δεν διαρκούσαν ένα βράδυ – έχτιζαν ένα δίκτυο σχέσεων που εκτεινόταν ταυτόχρονα στον χώρο και στον χρόνο. Όταν τον Μάρτη του 2020 τα πάντα απαγορεύτηκαν, είχαμε αποκτήσει ήδη τη σχετική εμπειρία και τεχνολογία. Τραβηχτήκαμε λίγο πιο πέρα από την εμβέλεια του μεγάλου πανοπτικού και στήσαμε αυτοσχέδιες συναυλίες. Οι νεαροί και οι νεαρές που εμφανίστηκαν κατά δεκάδες σε κάθε τέτοιο live καταλάβαιναν πλήρως τη σημασία που είχαν τέτοιες κινήσεις. Ήταν ανάσα απέναντι στην κρατική ασφυξία και την ίδια στιγμή μάχη για το χτίσιμο μιας συλλογικής δυνατότητας.

Η όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης, έτσι όπως αυτή εμφανίστηκε από τον Μάρτη και μετά, δεν ήταν μόνο μια ατέλειωτη αλυσίδα κρατικών εντολών, πειθαρχήσεων και φόβου. Παράλληλα υπήρξε περίοδος, όπου οι εχθροί των νέων κρατικών προτεραιοτήτων εμφανίστηκαν με πάταγο. Πολλές χιλιάδες νεαρών (αλλά και μεγαλύτερων) μελών της εργατικής τάξης αρνήθηκαν τις μάσκες, δεν «έμειναν σπίτι», δεν φοβήθηκαν το κράτος και τους τσάτσους του. Τα λόγια και τα έργα των αυτόνομων διασταυρώθηκαν τελειώς φυσικά με αρκετούς απ' αυτούς. Μια κοινή γλώσσα είχε χτιστεί. Μιλήθηκε από χιλιάδες στόματα μέσα στον ανεξιχνίαστο πλούτο που κρύβει το μεσοδιάστημα μεταξύ των σημείων Α και Β. Υπήρξε η δική μας συμβολή σ' αυτόν τον ένα χρόνο που ο κόσμος ήρθε τούμπα.

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥΜΠΑ. ΤΙ ΜΑΘΑΜΕ

Μετά από έναν χρόνο ζωής στον κόσμο του ιού, έχουμε πια καταλάβει κάμποσα. Έχουμε καταλάβει ότι η καπιταλιστική κρίση κι όχι οι αρρώστιες είναι

που στέκεται πίσω απ' την επιβολή των «μέτρων». Ότι ο παγκόσμιος χαρακτήρας αυτής της κρίσης είναι που επιβάλλει τα ίδια «μέτρα» σε όλον τον πλανήτη. Ότι οι εθνικές οικονομίες χρειάζονται όλο και πιο πολύ κρατική στήριξη για να επιβιώσουν, κι αυτό είναι που οξύνει τον παγκόσμιο εμπορικό πόλεμο. Ο κορωνοϊός είναι απλώς η ρητορική που χρησιμοποιούν τα κράτη για να πλακώνονται αναμεταξύ τους.

Μέσα σ' αυτόν τον χρόνο γίναμε πιο ικανοί να καταλαβαίνουμε ότι η κρατική εξουσία δεν είναι σκέτα στρατός και μπάτσοι. Ότι οι μηχανές των αφεντικών έχουν μέσα τους εγγεγραμμένη την πειθαρχία. Μάθαμε να καταλαβαίνουμε ότι τα περίφημα «δίκτυα» επικοινωνίας όχι μόνον δεν είναι διάχυτα, αλλά διαρθρώνονται ιεραρχικά: στην κορυφή αυτής της ιεραρχίας είναι το ίδιο το κράτος και οι μηχανισμοί του. Κι εν τω μεταξύ διαπιστώσαμε με τον πιο ωμό τρόπο ότι η χλιοτραγουδισμένη αντικειμενικότητα της επιστήμης είναι το τέλειο κάλυμμα για την κυριαρχία των «ειδικών» πάνω στις ζωές μας. Οι «ειδικοί» της ιατρικής, της στατιστικής, της επικοινωνιολογίας, της ψυχολογίας χρησιμοποίησαν την «αντικειμενικότητά» τους για να τιθασεύσουν, να τρομοκρατήσουν, να απαγορεύσουν.

Και τελικά μέσα σ' αυτόν τον χρόνο που όλα ήρθαν τούμπα, διδαχθήκαμε και μεις. Είδαμε με τα ίδια μας τα μάτια ότι ο ταξικός πόλεμος έχει χιλιάδες τρόπους να διεξάγεται. Μάθαμε ότι αυτό που ονομάζουμε πολεοδομία, πολιτική οργάνωση και νεανική απειθαρχία είναι κάτι που συμβαίνει διαρκώς. Ότι καθώς αυτό το «κάτι» φτιάχνεται και ξαναφτιάχνεται μέσα στο περιβάλλον της κρίσης, προσδιορίζει εκ νέου τις βασικές συντεταγμένες της εργατικής αρνητικότητας. Κι ότι είναι αυτή η αρνητικότητα που έλαμψε για λίγο μέσα στον προηγούμενο χρόνο, ξαναφτιάχνοντας, ανάμεσα σε άλλα, και τους δικούς μας λόγους και τρόπους να υπάρχουμε.

1. Αυτό το επεισόδιο και τα διδάγματά του εξιστορούνται αναλυτικά στο «Το Τέρας που σαλεύει στον Ερυθρό: Το Πρώτο Antiifa Μοίρασμα σε Σχολεία», *Antiifa* #43, 10/2014.
2. Μια καλή σύνοψη των ιδεών που προέκυψαν βρίσκεται στο «Η Παραξενιά του Παράξενου Εμπορεύματος: Ιστορία της Έννοιας Εργατική Δύναμη», στο *Σπουδές στο Γαλανόμαυρο, Τι ήταν και τι ήθελε το ΕΑΜ (έλα ντε;!)*, *Antiifa Scripta*, 2020. Το ίδιο κείμενο μπορεί να βρεθεί και στο site autonomeantifa.gr, να πάτε να το βρείτε μόνες σας.
3. «Αυτόνομη Οργάνωση στις Γειτονίες της Αθήνας: Αντιφασιστική Δράση στο Γαλάτσι, 2007-2010, μέρος Α'», *Antiifa* #52, 7/2016.
4. Στο ίδιο.
5. Αναλυτικά μπορεί να δει κανείς τη σειρά κειμένων «Το Πείραμα», στο autonomeantifa.gr.
6. Σχετικά, μπορεί να δει κανείς τη σειρά κειμένων «Κάτι Καλές Ιδέες των Αφεντικών – που θα Έπρεπε να τις Έχουμε Πάρει Χαμπάρι», στο autonomeantifa.gr.

Ανοιχτά μικρόφωνα στο Πολύγωνο, Φλεβάρης 2021. Τα παιδιά με τα μαύρα αντιανεμικά έχουν σκάσει με τους στίχους τους.